

Ladislav Kubíček

Utrpením lze život zušlechtit

Neexistuje žádná střední cesta. Buď je utrpení zlem, které je nutno vykořenit, anebo má smysl, a to smysl posvátný. To je možné za jednoho předpokladu – že do utrpení někdo tu posvátnost vložil a sám všechnu bolest prožil. Jedině Kristus dává utrpení, symbolizovanému křížem, smysl. Nevěřící si s utrpením pochopitelně nevědí rady. Co má říci lékař nevyléčitelně nemocnému ateistovi? Jak mu má vysvětlit, že právě utrpení může učinit život smysluplným? Musí-li ateista snášet utrpení a nechápe-li jeho smysl, musí to být hrůza! Jen hrstka lidí ví, že utrpením lze život zušlechtit. Jen hrstka lidí ví, kde vzít sílu ke snášení utrpení a jak prožít život posvátně. Jen hrstka lidí ví, že utrpení otevírá cestu do nebeského království. To však platí za předpokladu kladného vztahu k nesení kříže. Za předpokladu, že je přijat nikoliv otráveně a z donucení, ale s láskou.

Nikoliv do rukou, ale na sebe

Viktor Emanuel Frankl říká, že lidský osud je možno brát dvojím způsobem. Buď ho „vzít do rukou“, anebo „na sebe“. Čtyřicet roků jsme čekali, až padne komunismus. Kolik předcházelo obětí tomu, než se systém zhroutil, a máme tu nové problémy. Naše představy o konečně dosaženém ráji se znovu bortí. „Osud“, který na nás doléhá, je tady pořád. Mnoho času čekat na nový zázrak nám už nezbyvá. Mladí lidé jsou vždycky nakloněni tomu - „vzít to do svých rukou“, ale křesťanský postoj je jiný - „vzít svůj kříž na sebe“. Ten tu nestojí náhodou, je připravený cílevědomě. Mnoho lidí neslyší jinou řeč než řeč utrpení a k Bohu se obrátí jediné díky bolesti. Proto ji Bůh dopouští. Stále platí, že není na světě nic, co by nás mohlo odloučit od lásky Kristovy – ani osud, ani kříž, protože každý kříž je darem Božím. Přijímám ho tak? Mám čisté svědomí? Nemám manko?

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?)

Richard Rohr

Strach, nepřítel víry

Největším nepřítelem víry není pochybnost; největším nepřítelem víry je strach. Většina světa je ovládána strachem – banálním i velkým. Banální strach ovládá lidi; velký strach ovládá národy. Všechny lidi světa bychom uživil, kdybychom přestali zbrojit, ale my se bojíme. A tak veliký tvůrce pokoje usedl na tento vrch a kázal světu. V blahoslavenstvích řekl, že ti, kdo šíří pokoj, budou šťastni (viz Mt 5,9). Budete Božím vlastnictvím. Nicméně i my, křesťané, jsme zaujati svým strachem a zaštiťujeme se, protože nevěříme tomu, co Ježíš

řekl. Čtete blahoslavenství každý rok v kostele o slavnosti Všechny svatých. Ale své životy na nich nezakládáme. Ježíš na tomto místě kázal blahoslavenství jako úvodní řeč svého vyučování. Učitelé vědí, jak zásadní význam má první věta. Co Ježíšovu řeč otevírá? „Blahoslavení chudí v duchu.“ Ježíše vůbec nepochopíme, dokud nepochopíme absolutně centrální význam této věty a zbylého kázání, které zde z úst Ježíšových zaznělo. Nicméně velmi dobře bych obhájil, že Kázání na hoře bylo a zůstává nejpomíjenější částí Ježíšova učení, dokonce i církvi. Kázání na hoře je protilátkou proti strachu. My jsme však nikdy strach nechápali jako kruciální téma – tím jsou pro nás jen pochybnosti.

(meditace pro pondělí 27. týdne v mezidobí)

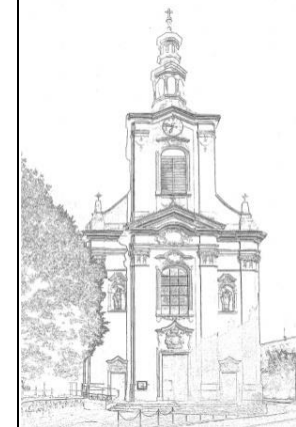
Myšlenky na měsíc říjen

Josemaría Escrivá de Balaguer: Cesta

1. Jak málo máš lásky k Bohu, vzdáš-li se bez boje pod záminkou, že to není těžký hřích?
2. Nečinnost je věc naprosto nepochopitelná u člověka s duší apoštola.
3. V Kristu nacházíme všechny ideály. Je Král, je Lásky, je Bůh.
4. Vše, co činíme z lásky, dosáhne velikosti a krásy.
5. Až se přiblížíš ke svatostánku, vzpomeň si, že On na tebe čeká už dvacet století.
6. Nezapomeň, že bolest je zkušebním kamenem lásky.
7. Svatý růženec je mocná zbraň. Používej ji s důvěrou a podivíš se nad výsledky.
8. Nekritizuj záporně, nemůžeš-li chválit, neříkej nic.
9. Uvědomuješ si, že jsi slabý. A to také jsi. Přesto – spíše proto, tě Bůh vyvolil. Na tobě žádá pouze odevzdanost.
10. Když se opravdu odevzdáš Bohu, nebude potíží, které by dovedly otrástit tvým optimismem.
11. Mše je dlouhá, říkáš a já dodávám: protože tvoje láska je krátká.
12. Nevynechávej návštěvy u svatostánku. Po svých obvyklých modlitbách řekni Ježíši přítomnému ve svatostánku vše o svých denních starostech. A on ti dá světlo a odvahu pro tvůj život křesťana.
13. Sebezpoznavání nás přivádí přirozeně k pokoře.
14. Nezapomínej, že na zemi každá velká věc měla malý začátek.
15. Začít, to dovedou všichni. Vytrvat dovedou jen svatí.

Václav č. 33 (2021)

10. 10. 2021

Týdeník

Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

28. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE kostel sv. Václava

Ne	Po	Út	St	Čt	Pá	So
9:30	X	8:00	8:00	8:00	16:30	X

SULEJOVICE kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci v 8:00

Modlitební skupina – kostel sv. Václava, pátek v 15:30

- Farní kavárna je vždy v neděli po mši sv.
- Náboženství pro školní děti bude pravidelně v úterý od 14 h.
- Meditace s varhanní hudbou – kostel sv. Václava, v pátek 22.10.; 29.10.2021 v 17:15.
- V neděli 17. 10. 2021 bude sloužit mši sv. a udělí novokněžské požehnání v kostele sv. Václava v Lovosicích novokněz Christofer Canzen – kaplan v Mariánských Radčicích.
V neděli 24. 10. 2021 Den varhan v Lovosicích: v 9:30 mše sv. s požehnáním varhan, hl. celebrantem Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický v 15:00 varhanní koncert – PhDr. Pavel Hrubeš: Varhanní variace v proměnách staletí
- Sbirka na misie v neděli 24. 10. 2021.

David Wilkerson: Dýka a kříž

20. Objevil jsem tajemství vítězství

Strašné otroctví, které způsobují omamné drogy, nelze vysvětlit pouze fyzickými termíny. Můj dědeček by řekl, že tyhle hochy má ve svých drápech ďábel a myslím, že by měl pravdu. Dokonce sami postižení chlapci to sami o sobě říkají, snad jen trochu jiným způsobem. Slyšel jsem to od nich častokrát: „Davide, jsi-li ,na udici', musíš se zbavit hned dvou věcí najednou: návyku tělesného a duševního. Ten tělesný není tak velkým problémem. Zůstaneš prostě v hrozném pekle odvykání po tři dny, vezmeš za vděk už trochu menšími mukami po další měsíc a jsi volný. Ale ten duševní, Davide..., to je něco hrozného! Něco je v tobě, co tě nutí začínat vždy znovu a znovu. Něco, co tě straší a stále ti našeptává. Máme pro toho strašáka dokonce jméno: říkáme mu bud' ,opice na zádech' nebo ,sup na našich žilách'. Nemůžeme se toho zbavit, Davide. Ty jsi ale kazatel. Snad by ten Duch svatý, o kterém pořád mluvíš, snad by on mohl pomoci!”

Nevím, proč mi to trvalo tak dlouho, než jsem si uvědomil, že skutečně toto je cesta, kterou bychom se měli dát. Byl to ohromný objev po celé řadě neúspěchů. Takovým nezdarem byl Joe. Nemohu zapomenout na hrozných čtyři dny, které jsme s mním strávili ve snaze provést ho mukami jednorázového odvykání heroinové narkomanii. Byl to takový docela pěkný hoch. Štíhlý, blond, kdysi na gymnáziu výborný atlet. Ke své narkomanii nepřišel obvyklým způsobem.

„Vím, že tyto léky proti bolestem jsou nezbytné,” vyprávěl mi v kanceláři Střediska. „Byl jsem vděčný za úlevu, kterou mi přinesly, když jsem je potřeboval. Podívej se ale, co přišlo potom. Už jsem se z toho nedostal.”

Vyprávěl mi svou historii. Pracoval pro jednu uhelnou společnost. Uklouzl tam a spadl do skluzu. Na řadu měsíců byl upoután na nemocniční lůžko a většinu té doby trpěl kruté bolesti. Pro úlevu mu lékaři předepsali opiáty. Když pak Joe nemocnicí opouštěl, byl z něho narkoman.

„Už jsem pak ty léky nemohl nikde sehnat,” vyprávěl dál. „Přišel jsem ale na to, že se vyrábí určitý sirup proti kašli, který obsahuje narkotikum. Začal jsem tedy obcházet celé město a kupovat ho. Musel jsem střídat lékárny a pokaždé užít jiné jméno, nikdy jsem však s jeho sehnáním neměl potíže. Zvykl jsem si zapadnout prostě za nejbližší dveře vypít najednou celou čtvrtlitrovou lahvičku.”

Po čase už ho to neuspokojovalo. Věděl o kamarádech, kteří užívají heroin a spojil se s nimi. Dál už to pak bylo obvyklé. Nejprve šňupání, pak podkožní vpichy, a nakonec injekce do žíly. Když přišel Joe k nám, byl na heroinu už přes osm měsíců. Jeho dávky byly značně vysoké.

„Chtěl bys zůstat u nás ve Středisku tři nebo čtyři dny?” ptal jsem se ho. - „Nikdo jiný o mne nestojí.”

„Můžeš bydlet nahoře s našimi lidmi.” Joe pokrčil rameny.

„Víš, že to nebude snadné. Dostaneš jednorázovou odvykací léčbu.” Pokrčil rameny znovu.

Jednorázová léčba, úplná náhlá abstinence je metoda užívaná obvykle ve věznicích. V našem Středisku ji užíváme jednak proto, že nemáme na vybranou – nemůžeme podávat léky, jaké mají v nemocnicích. Dávali jsme však této metodě přednost i pro její výhody: odvykání je mnohem rychlejší -3 dny proti třem týdnům. Obtíže pacienta jsou přitom sice daleko větší, zato ale je brzo po nich.

Vzali jsme tedy Joeho do Střediska a dali mu nahoře jednu místnost. Byl jsem velice rád, že máme v domě diplomovanou sestru ošetřovatelku. Barbara Culverová měla svou místnost právě o patro níže pod Joeho. Bude na něj soustavně dohlížet. Také jsme předběžně upozornili lékaře pro případ, že bychom potřebovali jeho pomoc. Jakmile se Joe u nás usadil, řekl jsem mu: „Od tohoto okamžiku začínáme s odvykáním. Mohu ti slíbit, že nebudeš ani vteřinku sám. Nebudeme-li u tebe osobně, budeme s tebou na modlitbách.”

Nechtěli jsme nechat hoča prostě jen tak bez drog a opustit ho v jeho trápení. Celé ty čtyři dny byly naplněny podpůrnou modlitební akcí. Modlitby budou za něj vysílány 24 hodin denně. Ve dne i v noci budou chlapci a děvčata za něj v kapli prosit. Jiní budou s ním nahoře, číst mu z Bible.

Nejprve jsme ale museli zlomit Joeho strach před přicházející trýzní. Jednorázové odvykání je těžké samo o sobě, než aby muselo být ještě zhoršeno očekáváním pekla. Zeptal jsem se ho, kde vzal představu o tom, že odvykání je tak drastické.

„Hmm . . . přece . . . každý to říká!”

„To je právě to. Každý říká, že je hrozná a ty tu proto sedíš a potíš se už při pouhé myšlence na to, co tě čeká. Ve skutečnosti může být právě tvůj případ docela jiný.”

Vyprávěl jsem mu o chlapci, který byl na marihuaně i heroinu a který byl z toho vysvobozen okamžitě a bez jakýchkoliv odvykacích příznaků. Připustil jsem ovšem, že se toto stává zřídka. Joe musí být připraven na ošklivé chvíle, ale proč to dělat horší, než to musí být? Snažili jsme se ze všech sil pomoci mu z psychických příznaků, jejichž podkladem byl prostý strach.

Pak jsme ho učili 31. Žalm. Je to krásný žalm, říkáme mu „Píseň narkomanů.” Zvláště některé verše jsou tam jakoby přímo pro ně: „Vyprostíš mě z léčky pro mě nastražené, neboť ty jsi mé útočiště. Smiluj se nade mnou, Hospodine, je mi úzko, hořem chřadne mé oko, duše i tělo, neboť můj život hyne ve strastech, má léta v hořekování. Strast mě zbavuje síly, moje kosti chřadnou. Všichni nepřátelé mnou opovrhují,

sousedům jsem pro smích, na postrach svým známým, kdo mě venku zhlédne, prchá přede mnou. Vypadl jsem z paměti, jako bych byl mrtev, podoben jsem rozbitému hrnci.”

Když se skutečně abstinence příznaky dostavily, zavřel se Joe ve svém pokoji. Barbara sledovala pravidelně jeho stav. Sám jsem tam k němu chodil velmi nerad. Ležel na posteli, držel se za břicho, protože měl záchvaty křečí. Jeho tělo byl jeden rudý karafiát. Pot se z něj řinul potokem a postel byla promočena až na matraci. Křičel bolestí a tloukl se pěstmi do hlavy. Prosil o vodu a záhy ji zvrátil. Zapřísahal mne, abych mu pomohl – a já mohl jen jediné: držet ho za ruku a ujišťovat, že se o něj staráme. V noci jsme mu dali k posteli magnetofon a přehrávali mu oddíly z Písma. Sám jsem zůstal ve Středisku nepřetržitě po celou dobu jeho trápení. Často jsem v noci vklouzl do kaple přesvědčit se, že tam vždycky někdo je. Pak zas rychle nahoru, abych viděl, jak se mu daří. Páska tiše opakovala úryvky z Bible, až nakonec upadl do neklidného spánku. Jeho muka během tří dnů a nocí ani trochu nepolevila. Byla to hrůza.

Čtvrtý den bylo Joemu mnohem lépe. Chodil po Středisku, usmíval se a říkal, že to nejhorší má snad už za sebou. Všichni jsme se radovali s ním. Když pak Joe řekl, že by šel rád domů navštívit rodiče, trochu jsem zaváhal; držet jsme ho však nemohli. A tak, usmívající se a plný vděčnosti vyšel Joe ze vrat Střediska a vydal se po Clinton Avenue. Přišel čas návratu, Joe však nikde. Druhý den ráno jsme se dozvěděli, že je ve vězení pro krádež a přechovávání omamných drog. To byla naše porážka.

„Kde se stala chyba?” ptal jsem se na schůzce našich pracovníků. „Prošel tou nejtěžší krizí. Prodělal nejhroznější tři dny svého života. Měl ohromnou podporu. A všechno to hodil přes palubu.”

„Možná, že bys nalezl odpověď u chlapců, kteří byli úspěšní,” řekl Howard Culver. Takových jsme měli několik. Volal jsem si je jednoho po druhém a poslouchal jejich zkušenosti. Všechny byly shodné. Hovořil jsem s Nickym, ptal jsem se ho, kdy zvítězil nad starým životem. Řekl mi, že tenkrát, ve chvíli jeho obrácení na rohu ulice se s ním stalo něco úžasného. Tehdy byl uveden k Boží lásce. Úplné vítězství poznal však až později. „Kdy to bylo, Nicky?” - „V okamžiku mého křtu Duchem svatým.” Zavolal jsem Davida a ptal se ho na totéž: kdy pocítil, že má moc sám nad sebou? „Na tuto otázku mohu dobře odpovědět,” řekl David. „Když jsem prožil křest z Ducha svatého.” Znovu tatáž odpověď. Nemohu popsat, jak mne to vzrušilo. Zdálo se, že příčina vyšla najevo. Cítil jsem, že jsme na pokraji úžasného objevu.

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)